

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Olgy Stránské ve věci

žalobce: **Ing. D. M.**
bytem x

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, sp. zn. SZ_086589/2015/KUSK/3, č. j. 118974/2015/KUSK OŽP/DP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou osobně dne 21. 10. 2015 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, sp. zn. SZ_086589/2015/KUSK/3, č. j. 118974/2015/KUSK OŽP/DP (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil usnesení Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru životního prostředí (dále jen „městský úřad“), ze dne 14. 5. 2015, č. j. 100/66112zast/2014/ZPF, tak, že výroková část nově zní: „*Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odbor životního prostředí, jako orgán ochrany zemědělského půdního fondu, místně příslušný podle zákona č. 314/2002 Sb., o stanovení obcí s rozšířenou působností, dále pak vyhlášky č. 388/2002 Sb., o stanovení obvodů obcí s rozšířenou působností a věcně příslušný podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 500/2004 Sb.) a ust. § 15 písm. f) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění předpisů pozdějších (dále jen zákon*

č. 334/1992 Sb.), rozhodl v řízení o žádosti pana Ing. D. M., nar. x, bytem x a paní M. M., nar. x, bytem x., o změně rozhodnutí ONV Praha – východ č. j. Zem.1201/89/48 ze dne 08. 06. 1989 respektive vydání nového rozhodnutí v dané věci takto: Podle ust. § 66 odst. 1 písm. h) zákona č. 500/2004 Sb. se správní řízení vedené orgánem ochrany zemědělského půdního fondu MěÚ Brandýs nad Labem – Stará Boleslav pod č. j. 100/66112/2014 ve věci žádosti pana Ing. D. M. a paní M. M. **zastavuje**, neboť byla zjištěna překážka řízení ve smyslu ust. § 48 odst. 2 správního řádu. Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2015, č. j. 100/66112zast/2014/ZPF, původně městský úřad zastavil řízení, neboť měl podanou žádost za zjevně právně nepřipustnou.

- 2 Žalobce v žalobě uvádí, že dne 1. 7. 2014 podal žádost o vydání nového rozhodnutí, již žádal, aby bylo nově určeno, že pozemky p. č. x, x a x v k. ú. Ú. u P., obci Ú. (dále též „sporné pozemky“) se určují jako „ostatní plocha“ a že na nich nevázne věcné břemeno. V této věci bylo podle žalobce vydáno rozhodnutí Okresního národního výboru Praha-východ ze dne 8. 6. 1989, č. j. Zem.1201/89/48 (dále jen „rozhodnutí ONV Praha-východ“), jímž bylo rozhodnuto, že sporné pozemky nejsou součástí zemědělského půdního fondu. K žalobě žalobce přikládá přípis stavebního úřadu Ú. ze dne 6. 2. 1976, č. j. 296/76, jímž stavební úřad panu M. M. nabídl odkoupení pozemků p. č. x a x v k. ú. Ú. u P. (pozn. soudu: zřejmě jde o dřívější parcelní čísla sporných pozemků) za účelem vytvoření veřejné cesty. Současně M. M. upozornil, že pokud na tento návrh dohody do 15 dnů neodpoví, bude zahájeno řízení o vyvlastnění. Dále žalobce přikládá rozhodnutí Okresního úřadu Praha – východ ze dne 4. 1. 1993, č. j. 2335/92, jímž bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu Ú. ze dne 17. 9. 1990, č. j. 2027/90, který formou vyvlastnění zřídil věcné břemeno na pozemcích p. č. x a x s odůvodněním, že namísto vyvlastnění má být uzavřena dohoda mezi vlastníkem těchto pozemků a vlastníky přilehlých pozemků, k čemuž jsou ostatně všichni svolní. Z textu těchto rozhodnutí žalobce dovozuje, že sporné pozemky byly nejméně v době vydání rozhodnutí ONV Praha-východ svou kulturou zahrada, pastvina a role, a nikoli cesta. V důsledku těchto rozhodnutí také považuje rozhodnutí ONV Praha-východ za nicotné a je toho názoru, že okolnosti odůvodňují vydání nového rozhodnutí v dané věci. Žalobce uzavírá, že je na místě vydat nové rozhodnutí. Městský úřad mu však nevyhověl a žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil.
- 3 Žalobce namítá, že žalovaný rozhodoval pouze na základě těch dokladů, které žalobce přiložil ke své žádosti, a nezajistil si kompletní spisovou dokumentaci týkající se dané věci (zejm. správní spisy z řízení před stavebním úřadem v Ú. pod sp. zn. 296/76 a před Okresním úřadem Praha – východ pod sp. zn. 2335/92). To má za následek neúplné zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
- 4 Žalobce uzavírá, že žalovaný postupoval formalisticky, jestliže vydal napadené rozhodnutí, namísto meritorního přezkoumání rozhodnutí ONV Praha-východ, které představuje neoprávněný zásah do žalobcova vlastnického práva tím, že si nemůže zvolit, jakým způsobem bude své nemovitosti užívat. Žalovaný v předcházejícím řízení porušil základní zásady správního řízení zakotvené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.
- 5 Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnuje průběh předcházejícího správního řízení a uvádí, že rozhodnutím ONV Praha-východ bylo deklarováno, že sporné pozemky nejsou součástí zemědělského půdního fondu. S ohledem na jejich umístění, tvar a skutečnost, že v současnosti slouží jako cesta a jsou zatíženy věcnými břemeny, by nebylo ostatně ani možné je do zemědělského půdního fondu navrátit. Z žádosti nadto vyplývá, že žalobce se nedomáhá odstranění pochybnosti o tom, zda jsou sporné pozemky součástí zemědělského půdního

fondy či nikoliv, nýbrž toho, aby pozemky nebyly nadále zatíženy věcnými břemeny. K tomu však žalovaný příslušný není. Žalovaný podotýká, že některá věcná břemena, jimiž jsou pozemky zatíženy, vznikla rozhodnutím soudu nebo uzavřením smlouvy; minimálně se smluvním zřízením věcných břemen však mohla M. M. (tehdejší vlastnice pozemků) nesouhlasit. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

- 6 Žalobce v replice opakuje, že považuje rozhodnutí ONV Praha-východ za nicotné. Má za to, že k vynětí pozemků z ochrany zemědělského půdního fondu došlo účelově, ve snaze zřídit na nich cestu k několika chatám. Cesta tam však nikdy být nemohla, neboť pozemky jsou svažité a zarostlé vzrostlými stromy a křovinami, což je správním orgánům známo. Vydání nového rozhodnutí je namístě, aby byly vyjasněny dosud nejasné veřejnoprávní vztahy.
- 7 V doplnění žaloby žalobce uvádí, že počátkem 70. let minulého století zjistili M. a V. H. (tehdejší majitelé pozemků), že je vlastníci okolních chat neoprávněně užívají jako cestu a část si dokonce neoprávněně oplotili. V důsledku řady soukromoprávních a veřejnoprávních sporů s nimi byly sjednány dohody o věcném břemeni. V době vydání rozhodnutí ONV Praha-východ však cesta (mj. z důvodu oplocení) neexistovala a existovat nemohla, toto rozhodnutí je proto nicotné.
- 8 Ze správního spisu soud zjistil, že dne 1. 7. 2014 podal žalobce spolu s paní M. M. k žalovanému žádost o vydání nového rozhodnutí, jímž by bylo určeno, že sporné pozemky jsou ostatními plochami bez jakéhokoli věcného břemene. Přiložili rozhodnutí ONV Praha-východ, jímž bylo rozhodnuto, že vyjmenované pozemky v k. ú. Ú. u P. (mezi nimiž byly i sporné pozemky) nejsou podle zákona č. 124/1976 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (ve skutečnosti jde o zákon č. 53/1966 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění zákona č. 75/1976 Sb., jehož úplné znění bylo vyhlášeno pod č. 124/1976 Sb.; dále jen „zákon o ochraně zemědělského půdního fondu z roku 1966“) součástí zemědělského půdního fondu a řadí se do kultury 14 – ostatní plochy. Podle odůvodnění bylo toto rozhodnutí vydáno jako reakce na zjištěný rozpor mezi skutečným stavem a evidencí nemovitostí, který vznikl před účinností zákona o ochraně zemědělského půdního fondu z roku 1966 a byl zjištěn při úřední činnosti ONV Praha-východ.
- 9 Žalovaný usnesením ze dne 23. 7. 2014 žádost postoupil městskému úřadu jako příslušnému správnímu orgánu. Městský úřad přípisem ze dne 13. 8. 2014 podatelům sdělil, že rozhodnutím ONV Praha-východ bylo stanoveno, že pozemky nejsou součástí zemědělského půdního fondu; věcné břemeno však bylo pravděpodobně zřízeno na základě smlouvy. Doporučil proto podatelům obrátit se na příslušný katastrální úřad.
- 10 Žalobce se s dotazem, který orgán státní správy je příslušný k vyřízení jeho žádosti, obrátil na Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“), jež mu dne 13. 10. 2014 sdělilo, že daná problematika (rozhodování ve věcech katastru nemovitostí) nespadá věcně do jeho kompetence a že jeho žádost byla předána Českému úřadu zeměměřickému a katastrálnímu. V dalším sdělení ze dne 23. 10. 2014 ministerstvo žalobce informovalo, že v současné době v pochybnostech o tom, zda je pozemek součástí zemědělského půdního fondu, rozhodují obecní úřady obcí s rozšířenou působností a v tomto ohledu působnost tehdejšího ONV Praha-východ nyní náleží městskému úřadu.
- 11 Městský úřad posléze usnesením ze dne 3. 12. 2014 řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť žádost podaná dne 1. 7. 2014 je zjevně právně nepřípustná, což odůvodnil tím, že pro řízení o takové žádosti neexistuje zákonný podklad, neboť právní předpisy změnu rozhodnutí ONV Praha – východ neumožňují. Žalobce spolu s M. M. podal dne 10. 12. 2014 proti tomuto usnesení odvolání, které následně dne 17. 12. 2014 doplnil.

Argumentoval sdělením ministerstva ze dne 23. 10. 2014, jímž mu mělo být sděleno, že orgánem, který bude v současné době rozhodovat, je právě městský úřad, rozporem vydaného usnesení s ustanovením § 2 a § 3 správního řádu, nedostatkem odůvodnění, proč je žádost žalobců zjevně právně nepřipustná, a tím, že sporné nemovitosti nikdy omezeny nebyly a právní předpisy neumožňovaly, aby byla provedena změna sporných pozemků z pastviny, zahrady a orné půdy na cestu. Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2015 žalovaný usnesení městského úřadu zrušil a vrátil mu věc k novému projednání s tím, že městský úřad nezjistil, čeho přesně se žádost týká (zda se žadatel domáhá vydání nového rozhodnutí, nebo přezkumu rozhodnutí ONV Praha-východ).

- 12 Dne 3. 4. 2015 městský úřad vyzval žalobce k tomu, aby upřesnil, zda se domáhá vydání nového rozhodnutí nebo přezkumu rozhodnutí ONV Praha-východ, a ten podáním ze dne 23. 4. 2015 sdělil, že požaduje vydání nového rozhodnutí. Dne 18. 5. 2015 městský úřad řízení o žádosti opět zastavil pro zjevnou právní nepřipustnost žádosti. V odůvodnění uvedl, že podle § 23 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění zákona č. 64/2014 Sb. (dále jen „zákon o ochraně zemědělského půdního fondu z roku 1992“) zůstává rozhodnutí ONV Praha-východ v platnosti a z něj vyplývá, že pozemky součástí zemědělského půdního fondu nejsou. Situace, v nichž lze vydat nové rozhodnutí, jsou taxativně vypočteny v § 101 správního řádu a žádná z nich v dané věci nenastala.
- 13 Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 29. 5. 2015 odvolání. V něm uvedl, že rozhodnutím ONV Praha-východ byly sporné pozemky účelově vyňaty z ochrany zemědělského půdního fondu a poté byly zahrnuty do pasportu účelových komunikací města Ú. Žalobce nesouhlasí s tím, že byla jeho žádost zamítnuta pro zjevnou právní nepřipustnost, a připomíná rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 – 55, a ze dne 19. 4. 2007, č. j. 4 Ads 7/2007 – 50, podle nichž je možno pro zjevnou právní nepřipustnost odmítnout pouze ty žádosti, jejichž právní nepřipustnost je evidentní již ze samotného textu podání. Poukázal na shodné znění § 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu z roku 1966 i z roku 1992 a namítl, že městský úřad měl s ohledem na to namísto zastavení řízení buď vydat rozhodnutí, nebo původní rozhodnutí jako souladné se zákonem potvrdit.
- 14 Dne 31. 8. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž změnil výrok rozhodnutí městského úřadu tak, že řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu, neboť s ohledem na nesplnění taxativně vymezených podmínek pro vydání nového rozhodnutí v § 101 správního řádu shledal existenci překážky věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu – ve věci existuje pravomocné rozhodnutí ONV Praha-východ. Podotkl, že vzhledem ke skutečnosti, že sporné pozemky mají nevhodnou velikost, tvar, nenavazují na jiné půdní bloky a ve skutečnosti nemají charakter zemědělského půdního fondu, nebylo by možné je navrátit do zemědělského půdního fondu (v současnosti) rozhodnutím v pochybnostech. Upozornil též na to, že z původní žádosti je zřejmé, že žadatelům nešlo o odstranění pochybnosti, zda sporné pozemky jsou součástí zemědělského půdního fondu, nýbrž brojili proti jejich zatížení věcným břemenem. Městský úřad ale není příslušný rozhodovat ve věcech návrhů na vklad věcných břemen do katastru nemovitostí. Napadené rozhodnutí žalobce převzal dne 8. 9. 2015.
- 15 Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud proto posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

- 16 Podle § 101 správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí tehdy, jestliže a) je to nezbytné při postupu podle § 41 odst. 6 věty druhé, b) novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta, c) nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon, d) rozhodnutí ve věci bylo zrušeno jiným orgánem veřejné moci podle zvláštního zákona, nebo e) tak stanoví zvláštní zákon.
- 17 Podle § 102 odst. 4 správního řádu, pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.
- 18 Podle § 48 odst. 2 správního řádu lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.
- 19 Klíčovou otázkou je v dané věci to, zda žalovaný pochybil, pokud řízení o žalobcově žádosti zastavil.
- 20 Ustanovení § 101 správního řádu umožňuje provést nové řízení ve věci, v níž bylo v minulosti pravomocně rozhodnuto. Toto ustanovení tak představuje výjimku z obecně platné zásady *ne bis in idem* (ne dvakrát v téže věci) a předchozí rozhodnutí v těchto případech nepředstavuje překážku věci rozhodnuté (*rei administratae*). Toto ustanovení je možné aplikovat pouze v případech, kdy s vydáním nového rozhodnutí zákon výslovně počítá, tedy v některém z případů obsažených v písmenech a) – e) tohoto ustanovení. Tento institut však bez dalšího neslouží jako další opravný prostředek, pomocí něhož se lze domáhat přezkoumání původního pravomocného rozhodnutí: v úvahu připadá pouze za splnění podmínek stanovených v některém z písmen § 101 odst. 1 správního řádu. V první fázi tohoto řízení se tak zjišťuje pouze to, zda jsou splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí, přičemž je-li toto řízení zahájeno na žádost, musí v ní žadatel tvrdit a osvědčit, že nastaly okolnosti, které vydání nového rozhodnutí odůvodňují. Vydání nového rozhodnutí ve věci podle § 101 správního řádu se nadto lze domáhat pouze v téže věci, již se týkalo rozhodnutí předchozí, jehož změny se žadatel domáhá.
- 21 Žalobce v první řadě namítá nicotnost rozhodnutí ONV Praha-východ. Přezkum tohoto rozhodnutí však není předmětem tohoto soudního řízení správního, protože případná nicotnost rozhodnutí ONV Praha-východ nepředstavuje ve smyslu § 101 správního řádu důvod pro vydání nového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je přitom založeno právě na úvaze, že nebyly splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí, což je ostatně to, čeho se žalobce po upřesnění své žádosti (podání ze dne 23. 4. 2015) výslovně domáhal. Proto soud nemá prostor se nicotností rozhodnutí ONV Praha-východ zabývat a může pouze jako *obiter dictum* uvést, že na tomto rozhodnutí neshledává nic, co by závěru o jeho nicotnosti nasvědčovalo (eventuální nezákonné posouzení skutkových okolností nicotnost nezakládá). K přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí slouží řádné a mimořádné opravné prostředky upravené správním řádem, případně správní žaloba; právo podat opravný prostředek či žalobu pak svědčí okruhu osob vymezenému příslušným právním předpisem. Řízení podle § 101 správního řádu není supervizním prostředkem, jímž by bylo možno napadnout pravomocná rozhodnutí, jež žalobce včas nenapadl řádnými opravnými prostředky, k jejichž napadení nebyl vůbec aktivně legitimován, případně není-li s výsledkem odvolacího řízení spokojen.
- 22 Dále žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, jestliže si nevyžádal správní spisy z řízení před stavebním úřadem v Ú. pod sp. zn. 296/76 a před Okresním

úřadem Praha – východ pod sp. zn. 2335/92, které se rovněž týkaly předmětných pozemků. K tomu soud uvádí, že důvodem k zastavení řízení bylo to, že z žalobcovy žádosti bylo na první pohled zjevné, že ji není možno subsumovat pod žádnou z eventualit, na něž pamatuje ustanovení § 101 správního řádu. Jestliže tedy bylo od počátku jasné, že nejsou naplněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí, nebyl žádný důvod k tomu, aby si žalovaný vyžádal správní spisy, na něž žalobce odkazoval. Tento postup také není formalistický, jak se domnívá žalobce – naopak, opačný postup by byl v rozporu se zásadou hospodárnosti správního řízení. Nejsou-li splněny procesní předpoklady pro vedení řízení, je nadbytečné se zabývat meritem podané žádosti. I tento žalobní bod je tedy nedůvodný.

- 23 Konečně žalobce namítá, že žalovaný v řízení porušil zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře, zásadu ochrany veřejného zájmu, zásadu individuálního posouzení každé věci a zásadu předvídatelnosti. Tato námitka je velmi obecná, a postačí proto její obecné vypořádání. Soud v napadeném rozhodnutí ani v předcházejícím správním řízení porušení uvedených zásad neshledal. Žalovaný věc posoudil individuálně a postupoval předvídatelně podle správního řádu. Do žalobcových práv nebylo v důsledku napadeného rozhodnutí zasaženo a soud nedospěl ani k závěru, že by bylo rozporné s veřejným zájmem.
- 24 Soud tudíž uzavírá, že s ohledem na to, že nebyly naplněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí, neměl městský úřad jinou možnost, než řízení zastavit. Nad rámec tohoto závěru, který sám o sobě zastavení řízení odůvodňuje, soud považuje navíc za podstatné zdůraznit, že žalobcova žádost nejenže nespadá pod žádnou situaci z taxativního výčtu stanoveného v § 101 odst. 1 správního řádu, ale v jejím původním znění se žalobce domáhal vydání nového rozhodnutí ve zcela odlišné věci, než které se týkalo rozhodnutí ONV Praha-východ. Uvedené rozhodnutí pouze stanovilo, že předmětné pozemky nejsou součástí zemědělského půdního fondu a jsou cestou (tedy z hlediska katastrální evidence ostatní plochou – srov. kód 14 v části 1 přílohy k vyhlášce č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí), žalobce se však domáhal určení toho, že pozemky jsou ostatní plochou a nevázne na nich věcné břemeno. Zčásti se tedy domáhal téhož, co bylo rozhodnutím ONV Praha-východ již (shodně) určeno a ve zbylé části se pak obracel na absolutně věcně nepřislušný správní orgán, protože ve sporech o existenci věcných břemen rozhodují obecné soudy v občanském soudním řízení a případná pochybení při zápisech do katastru nemovitostí (např. zápisy, pro které nebyl předložen odpovídající podklad) řeší katastrální úřady v čele s Českým úřadem zeměměřickým a katastrálním v řízení o opravě chyby podle § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů.
- 25 Žalobci lze přisvědčit pouze v tom ohledu, že žalovaný pochybil, jestliže změnil výrok rozhodnutí tak, že se řízení zastavuje podle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu ve spojení s § 48 odst. 2 správního řádu. Právní úprava vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu totiž obsahuje speciální ustanovení upravující postup správního orgánu v případě, kdy podaná žádost neodůvodňuje zahájení nového řízení v § 102 odst. 4 téhož zákona. Odkaz na obecnou právní úpravu v § 48 odst. 2 správního řádu proto byl s ohledem na existenci zvláštní právní úpravy pro zastavení řízení nepřipadný. Dále také proto, že § 48 odst. 2 správního řádu nezakotvuje ve správním řízení obecnou překážku věci rozhodnuté (*rei administratae*), nýbrž pouze v její modifikované podobě: přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu pouze jednou. Rozhodnutím ONV Praha-východ však žádná práva ani povinnosti nikomu uloženy nebyly. Správně tedy mělo být řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu ve spojení s § 102 odst. 4 správního řádu. Tato vada však nemůže mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť zčásti nesprávný odkaz na příslušné

ustanovení správního řádu nemůže nic změnit na tom, že řízení bylo zastaveno v souladu se zákonem.

- 26 Žalobce se svými námitkami neuspěl. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 27 O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, odkazuje soud na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 – 79, že závěry zmíněného nálezu nedopadají (s ohledem na její specifika) na oblast správního soudnictví.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. srpna 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová